

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Libora Daňhela a soudkyň JUDr. Heleny Novákové a JUDr. Jitky Levové ve věci

žalobkyně: **D. H.**, narozená XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Kratochvílou
sídlem Žižkova 791/25, 697 01 Kyjov

proti

žalovanému: **M. P.**, narozený XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
zastoupený advokátem Mgr. Rudolfem Bartošikem
sídlem Národních hrdinů 12/1, 690 02 Břeclav

o vypořádání společného jmění manželů, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Břeclavi z 18.3.2019, č.j. 11 C 90/2016-220,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se

a) ve výrocích I a II o přikázání movitých věcí do výlučného vlastnictví každého z účastníků **potvrzuje**,

b) ve výroku III o vyrovnání podílů **mění** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na vyrovnání podílu částku 33.300 Kč do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Břeclavi na náhradě nákladů řízení státu před soudy obou stupňů částku 7.229 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. České republice se právo na náhradu nákladů řízení státu před soudy obou stupňů proti žalobkyni nepřiznává.

IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně rozsudkem vypořádal zaniklé společné jmění účastníků jako manželů tak, že do výlučného vlastnictví žalobkyně přikázal movité věci pod pěti položkami (výrok I), do výlučného vlastnictví žalovaného movité věci pod dvaceti položkami (výrok II), zavázal žalovaného zaplatit žalobkyni na vyrovnání podílů částku 159.900 Kč (výrok III) a rozhodl o nákladech řízení státu a účastníků (výroky IV a V).
2. Proti rozsudku podal odvolání žalovaný, který navrhl jeho zrušení a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení. Uvedl, že soud I. stupně učinil nesprávné závěry o požadavku na vypořádání závazků účastníků, a to jak závazku založeného úvěrem u společnosti SMART HYPO, s.r.o., o němž dle žalovaného žalobkyně věděla a dala s tím souhlas, tak ohledně ostatních závazků, které považoval soud I. stupně za nedostatečně označené, ač byly v souladu s publikovanou judikaturou vyšších soudů označeny tak, že žaloba byla i ohledně nich projednatelná. Žalovaný namítl pochybení soudu I. stupně i v tom, že neprovedl výslech svědků navržených k prokázání finančních poměrů účastníků řízení a s tím souvisejícího způsobu financování jejich společné domácnosti. Z těchto důkazů má být zjištěno, že finanční prostředky účastníků nebyly použity na rekonstrukci nemovitosti žalovaného jeho otcem.
3. Žalobkyně navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Uvedla, že soud I. stupně se řádně vypořádal se všemi námitkami žalovaného, aby zjistil skutkový stav a mohl ve věci rozhodnout, a není pravda, že by se nezabýval závazky, které uvedl žalovaný a k nimž soud I. stupně provedl i dokazování.
4. Nejprve je nutno uvést, že byť žalobce své odvolání vymezil jako směřující pouze proti výrokům III rozsudku o vyrovnání podílů a IV a V o nákladech řízení, je odvoláním žalovaného napaden rozsudek soudu I. stupně v celém rozsahu. Vypořádání společného jmění manželů podle § 742 občanského zákoníku (dále „o.z.“) je vypořádáním, jehož způsob vyplývá ze zákona (§ 212 písm. c/ občanského soudního řádu – dále „o.s.ř.“), proto nelze rozhodnutí o přikázání jednotlivých společných věcí do výlučného vlastnictví některého z manželů a rozhodnutí o zaplacení finanční částky k vypořádání podílů vydat bez vzájemné souvislosti jednoho na druhém a v důsledku toho je odvoláním proti kterémukoli z těchto dílčích rozhodnutí napadeno rozhodnutí o vypořádání společného jmění manželů (dále jen „SJM“) v celém rozsahu.
5. Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné a včas podané osobou oprávněnou (§ 202, § 204 odst. 1 a § 201 o.s.ř.), přezkoumal napadený rozsudek soudu I. stupně i řízení předcházející (§ 212a odst. 1 a 5 o.s.ř.), doplnil dokazování v potřebném rozsahu (§ 213 o.s.ř.) a nakonec rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku, byť odvolací námitky, které žalovaný uplatnil v odvolání, samy o sobě důvodné nejsou.
6. Soud I. stupně vyšel pro své rozhodnutí především ze skutečností mezi účastníky nesporných, že jejich manželství uzavřené 23.8.1995 bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi, který nabyl právní moci 16.6.2015, že účastníci se o vypořádání svého SJM nedohodli, v důsledku čehož podala žalobkyně 10.5.2016 žalobu u soudu I. stupně na vypořádání SJM, o níž soud I. stupně napadeným rozsudkem rozhodl.
7. Soud I. stupně se zabýval nejen položkami, které uplatnila k vypořádání žalobkyně (movité věci a investice do rodinného domu žalovaného a jeho otce) v žalobě, ale také položkami, jejichž vypořádání se domáhal žalovaný ve vyjádření k žalobě podaném 27.4.2017, tedy před uplynutím tříleté lhůty od zániku SJM (§ 741 o.z.), což soud I. stupně v odůvodnění svého rozsudku sice výslovně neuvedl, ale posoudil přípustnost vypořádání těchto položek SJM správně. Rozhodnutí

o vypořádání SJM pak odůvodnil soud I. stupně ustanoveními § 708, § 709 odst. 2, § 710, § 740 a § 742 o.z., jak jsou v odůvodnění napadeného rozsudku správně citovány.

8. Ohledně vypořádaných movitých věcí účastníků, proti nimž ani uplatněné odvolací námitky žalovaného nesměřovaly, byť z výše uvedených důvodů je i toto rozhodnutí napadeno, vyšel soud I. stupně ze shodného tvrzení účastníků o tom, které věci pořídili ze společných prostředků a byly při zániku SJM v držení některého z nich, a ze znaleckého ocenění těchto věcí posudkem soudního znalce Ing. Rostislava Mahdala ze 30.6.2018, který je ocenil dle jejich časové hodnoty k 16.6.2015. Proti vypořádání movitých věcí sice účastníci v odvolacím řízení nic nenamítali, ale pokud se týče hodnoty těchto věcí, ztotožňuje se odvolací soud s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 1205/2019 publikovaným ve sbírce Nejvyššího soudu pod č. R 103/2020, že při vypořádání společného jmění manželů zaniklého podle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. se v zásadě vychází z obvyklé ceny věci a jejího stavu v době rozhodování soudu. Odvolací soud vyzval oba účastníky ke sdělení, zda jsou schopni a ochotni tvrdit aktuální obvyklou cenu těchto věcí, na což oba (byť žalovaný se značným časovým odstupem) učinili shodná tvrzení, že aktuální ceny vypořádávaných movitých věcí jsou i nyní stejná jako zjištěná shora uvedeným znaleckým posudkem soudního znalce Ing. Rostislava Mahdala a že není nutné jejich aktuální přecenění. Proto i odvolací soud vyšel z tohoto shodného tvrzení účastníků (§ 120 odst. 3 o.s.ř.), aniž bylo nutné doplňovat dokazování o aktuální časové ceně vypořádaných věcí, které jsou k dispozici účastníkům tak, jak to zohlednil soud I. stupně ve výrocích I a II svého rozsudku.
9. Pro rozhodnutí o výplatě finanční částky k vypořádání podílů účastníků pak bylo významné zohlednění žalobkyní tvrzených vnosů ze společných prostředků účastníků do rekonstrukce rodinného domu žalovaného a jeho otce a žalovaným uplatněných údajně společných závazků účastníků, z nichž některé, především závazek zřízený u SMART HYPO, s.r.o. (dnes svědčící společnosti Invesa, s.r.o.), doplatil ze svých výlučných prostředků po zániku SJM.
10. Ke vnosům společných prostředků do rodinného domu žalovaného a otce je nutno především uvést, že je zcela nesprávný závěr soudu I. stupně, jímž odůvodnil povinnost žalovaného vyplatit žalobkyni podíl na těchto údajných vnosech. Soud I. stupně v odůvodnění rozsudku správně cituje ust. § 742 odst. 1 písm. b) o.z., podle něhož při vypořádání SJM každý z manželů nahradí to, co ze společného majetku bylo vynaloženo na jeho výhradní majetek a v rozporu s tím činí závěr o těchto investicích (vnosech) na základě změny hodnoty domu žalovaného a jeho otce B.P. (v jejich tehdy rovnodílném podílovém spoluvlastnictví) v roce 1997 před investicemi a v roce 2014 poté. Dle shora uvedeného zákonného ustanovení ani dle konstantní výkladové judikatury vyšších soudů nelze výši investic ze společných prostředků do výlučného majetku jednoho z manželů (ani u investic v „opačném“ směru z výlučných prostředků jednoho z manželů na společný majetek) vyjadřovat změnou hodnoty věci investicemi zhodnocené, ale pouze tím, kolik takových prostředků bylo takto investováno. K tomu je však nezbytné, aby účastník, který se vypořádání takové položky v rámci SJM domáhá, splnil svou povinnost tvrzení a povinnost důkazní ve vztahu k těmto právně významným skutečnostem (§ 101 odst. 1 písm. a) a b) o.s.ř.), tedy o tom, kolik a na jaké konkrétní investice bylo takto vynaloženo, což sice může být z praktických důvodů značně obtížné, ale na druhé straně top nemůže vést k závěru, že soud může na splnění těchto procesních povinností účastníků rezignovat a vyjít při nedostatečně konkrétním tvrzení o investicích ze změny hodnoty věci, do níž byly vloženy. Zde jsou tvrzení účastníků shodná jen v tom, že rekonstrukce rodinného domu žalovaného a jeho otce proběhla za trvání manželství, nikoli v tom, jaké prostředky a v jaké části na ně byly vynaloženy. Je zřejmé, že při obvyklém vedení rodinné domácnosti, v níž je manželka vázána péčí o společné děti (zde navíc o zdravotně handicapovaného syna) a manžel řeší praktické věci se zajištěním podmínek bydlení, je při vymezení vynaložených investic společných prostředků na stavební úpravy nemovitosti znevýhodněna manželka, která se těmto praktickým záležitostem nevěnovala a nemá informace o tom, jak manžel financoval stavební úpravy. Zohlednění takové skutečnosti snad může vést k větší toleranci soudu při hodnocení dostatečnosti a konkrétnosti tvrzení takových investic a důkazních

návrhů k nim, nelze však takové zjištění učinit, pokud tvrzení o jednotlivých (alespoň přibližných) částkách na jednotlivé (alespoň rámcově vymezených investic) zcela chybí a tudíž není zřejmé, k čemu konkrétně by mělo být dokazování o nich vedeno.

11. Jelikož žalobkyně nebyla soudem I. stupně dostatečně konkrétně poučena o povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní, učinil tak odvolací soud usnesením z 9.12.2020, č.j. 14 Co 177/2019-242, avšak žalobkyně ve svých podáních z 29.12.2020 a z 8.1.2021 výslovně uvedla, že není schopna přesně specifikovat, kolik bylo lidem podílejících se na stavebních úpravách domu zapláceno a kolik stál stavební materiál, protože ona se většinu času starala o postiženého syna, a že není schopna specifikovat bližší rozsah prací než tak, jak to učinila ve svých dřívějších podáních. V nich uvedla obecně pouze to, že v letech 1998 až 1999 byla provedena rozsáhlá rekonstrukce rodinného domu, kdy rodinný dům nadstavili a v podkroví vznikly další tři místnosti – dva dětské pokoje, ložnice, původní ložnici změnili na obývací pokoj a provedli rekonstrukci koupelny, přičemž tuto rekonstrukci odhaduje na částku ve výši 1.000.000 Kč. Tato žalobní tvrzení pak žalovaná konkretizovala v podání z 9.9.2016, v němž popsala jednotlivé stavební úpravy domu žalovaného a jeho otce (podlahy, stropy, rekonstrukce elektrických rozvodů, výměna oken, výměna dveří, rekonstrukce půdního prostoru na dva nové dětské pokoje, zbudování plotu, zateplení domu a podobně), k čemuž uvedla, že celá rekonstrukce podle jejího názoru stála přes 700.000 Kč a vše bylo hrazeno a prováděno za trvání manželství ze společných prostředků. Odvolací soud uvádí, že ve shora uvedených souvislostech by bylo akceptovatelné i méně podrobné vymezení jednotlivých stavebních prací, ale rozhodně není akceptovatelné, že investice na stavební úpravy rodinného domu jsou vymezeny jen celkovou částkou 1.000.000 Kč nebo 700.000 Kč, aniž z toho vyplývá, kdy a jaké částky (alespoň přibližně) byla vynaloženy na jednotlivé práce, resp. třeba na souhrn prací časově navazujících a tvořících ucelenou část jedné stavební úpravy. Proto je na místě závěr, že žalobkyně, ač ze zřejmě objektivních důvodů, nebyla schopna splnit svou povinnost tvrzení o investicích ze společných prostředků do výlučného majetku žalovaného (a jeho otce), a není důvod provést jí navržené důkazy k tomu, jaké práce byly prováděny, neboť samotné provedení takových prací nepostačuje k prokázání investic na ně vynaložených (navíc žalovaný provedení těchto prací obecně nepopírá a v zásadě je tvrdí shodně s žalobkyní). Zde ale není tvrzeno, co je pro zjištění soudu nezbytné, kolik bylo ze společných prostředků účastníků či z prostředků jiných na konkrétní stavební úpravy vynaloženo.
12. Jak je již výše uvedeno, závěr soudu I. stupně, že hodnotu těchto investic lze vymezit jako změnu hodnoty domu, do něhož byly vynaloženy, není správný, a to už proto, že změna hodnoty věci, do níž bylo investováno, nemusí odpovídat a zpravidla také neodpovídá částkám, které byly na takové investice vynaloženy, a zde pak i proto, že ze samotného zvýšení hodnoty věci, do níž bylo investováno, nevyplývá ani to, jaké prostředky (zda společné či jiné) byly investovány.
13. Žalovaný se k těmto skutečnostem, tedy investici 1.000.000 Kč (dle žaloby), respektive 700.000 Kč (dle pozdějších tvrzení žalobkyně), jako vnosu ze společného majetku do výlučného majetku žalovaného, vyjádřil tak, že ze společných prostředků bylo do rekonstrukce domu investováno maximálně 80.000 Kč. Žalovaný ve svém vyjádření, stejně jako žalobkyně, netvrdil, na které práce byly které konkrétní částky ze společných prostředků účastníků vynaloženy, avšak obecné tvrzení o provedení rekonstrukce domu za trvání manželství účastníků učinil žalovaný obdobně jako žalobkyně, z čehož je dle odvolacího soudu důvodné vyjít jako ze shodného tvrzení účastníků (§ 120 odst. 3 o.s.ř.), a to včetně toho, že nejméně do částky 80.000 Kč byly na tuto rekonstrukci použity společné prostředky účastníků. Žalobkyně nebyla schopna specifikovat, jaké konkrétní (alespoň přibližně) částky a na co konkrétně byly použity, což znemožňuje soudu učinit zjištění, kolik bylo tímto způsobem ze SJM do výlučného majetku žalovaného investováno, a takto nspecifikoval ani žalovaný své tvrzení o vynaložení celkové částky 80.000 Kč ze společných prostředků. Přesto je důvodné i takto obecná shodná tvrzení účastníků zohlednit uvedeným způsobem, neboť do úrovně 80.000 Kč je shodně tvrzeno vynaložení společných prostředků na investice do předmětného domu (ať už na kterékoli z dílčích rekonstrukcí žalobkyní uplatněných)

a až nad úrovní 80.000 Kč jsou tvrzení účastníků rozporná. Proto je za této situace nutné učinit ohledně těchto položek SJM závěr, že investice ze společných prostředků manželů do rodinného domu v podílovém spoluvlastnictví žalovaného a jeho otce činily celkovou částku 80.000 Kč, což ve vztahu k výlučnému majetku žalovaného (ideální jedné polovině toho domu) činí 40.000 Kč, neboť ohledně druhé částky 40.000 Kč investovali účastníci společně prostředky do výlučného majetku otce žalovaného (v rozsahu druhé poloviny).

14. Pokud se týká závěrů soudu I. stupně, proč nezahrnul do vypořádání SJM žalovaným tvrzené společné závazky účastníků, tedy, že nebyly dostatečně určité označeny a žaloba byla ohledně nich neprojednatelná, byl by správný v případě, že by žalovaný byl poučen o povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní ve vztahu ke každému závazku, jehož vypořádání se domáhal, a to včetně poučení o následcích nesplnění této povinnosti, k čemuž u soudu I. stupně dostatečně řádným způsobem nedošlo. Proto odvolací soud vyzval žalovaného (společně s žalobkyní) usnesením z 9.12.2020, č.j. 14 Co 177/2019-242, k doplnění tvrzení o závazku účastníků Raiffeisen bank, a.s., u KR Invest Česká republika, s.r.o. a u Invesa, s.r.o. (původně u SMART HYPO, s.r.o.), které podle dosavadních tvrzení žalovaného u soudu I. stupně mohly být způsobilé k vypořádání. K dalším závazkům původně žalovaným uplatněných pak vyplývá z tvrzení žalovaného u jednání soudu I. stupně 18.12.2017, že závazek u O.K.V. Leasing, s.r.o. byl splacen za trvání manželství, stejně tak závazek u Servisní a skladová, s.r.o., přičemž požadavek na vypořádání závazků u České kanceláře pojistitelů a u České podnikatelské pojišťovny, a.s. žalovaný „vzal zpět“, resp. nebyl schopen doplnit tvrzení o nich tak, aby bylo zřejmé, zda jsou způsobilé k vypořádání jako součást SJM. Takto se žalovaný vyjádřil i o závazku u KR Invest Česká republika, s.r.o., ohledně něhož tedy odvolací soud (omylem) vyzval žalovaného k doplnění tvrzení nadbytečně, nicméně z podání žalovaného z 25.2.2021 vyplývá, že i tento závazek byl splacen za trvání manželství. Totéž žalovaný uvedl i ve vztahu k závěru u Raiffeisen bank, a.s., v důsledku čehož všechny tyto závazky splacené za trvání manželství nemají pro vypořádání SJM význam. Žalovaný netvrdil, že by tyto závazky splácel z prostředků, které by byly jeho výlučné ve smyslu § 709 odst. 1 písm. b), c), d) nebo e) o.z., přičemž ta skutečnost, že tyto závazky splácel údajně až po rozpadu společné domácnosti účastníků, samozřejmě nevede k závěru, že by šlo o jeho prostředky výlučné.
15. Z těchto důvodů je již nadbytečné hodnocení důkazu rovněž opakovaného odvolacím soudem, a to exekutorským zápisem JUDr. Vojtěcha Lachnita z 21.2.2011, z něhož vyplývá, že tehdy exekvovaný dluh u Raiffeisen bank, a.s. se žalovaný jako dlužník zavázal splatit po 2.000 Kč měsíčně do 25.12.2011, z čehož při absenci případného tvrzení žalovaného, že jej splatil až po zániku SJM, nelze učinit jiný závěr, než že došlo k jeho splacení v této lhůtě, tedy před zánikem SJM, jak také žalovaný ve svém podání u odvolacího soudu nakonec výslovně uvedl.
16. Jediným závazkem, který podle tvrzení žalovaného, mohl být způsobilý k vypořádání v rámci SJM je závazek založený u SMART HYPO, s.r.o., smlouvou ze dne 25.5.2011 provedenou soudem I. stupně k důkazu, podle níž žalovaný a jeho otec B.P. čerpali jako spoludlužníci spotřebitelský úvěr ve výši 200.000 Kč od této společnosti. Žalovaná u jednání soudu I. stupně 18.12.2017 namítla, že tento závazek neuznává jako součást SJM, neboť ona smlouvu neuzavřela, jako spoludlužník je uveden otec žalovaného a jedná se o prostředky nad obvyklé majetkové poměry účastníků. Podle § 710 písm. b) o.z. součástí společného jmění jsou dluhy převzaté za trvání manželství, ledaže je převzal jen jeden manželů bez souhlasu druhého, aniž se přitom jednalo o obstarávání každodenních nebo běžných potřeb rodiny. Odvolací soud hodnotí takto žalovaným (společně s jeho otcem) založený závazek bez souhlasu žalobkyně jako závazek zjevně přesahující rámec běžného obstarávání potřeb rodiny, což by bylo dáno i v případě, že by z takto poskytnutého úvěru byly, jak žalovaný tvrdí, sanovány předtím založené společné úvěry účastníků použité na pořízení společných věcí. Z toho důvodů je nutno tento závazek hodnotit jako nikoli společný spadající do SJM, ale jako výlučný závazek žalovaného, a to v rozsahu jedné poloviny (jako rovnodílného spoludlužníka). Pro jeho případné zohlednění při vypořádání SJM je právně významné, zda prostředky tímto úvěrem získané (či jen nějaká jejich část) byly vynaloženy na

pořízení společných věcí, které jsou vypořádání, protože v případě jejich vynaložení na spotřebu manželů nebo na věci již zaniklé či z jiného důvodu nevypořádané, je to pro vypořádání SJM bezvýznamné. K tomu učinil žalovaný pouze obecné tvrzení, že dva předchozí úvěry, které byly z tohoto úvěru „vyplaceny“, byly společnými závazky účastníků na pořízení společných věcí.

17. Odvolací soud po doplnění tvrzení žalovaného k této položce zopakoval dokazování soudu I. stupně smlouvou o úvěru z 25.5.2011 u SMART HYPO, s.r.o., splátkovým kalendářem pro tuto smlouvu a uznáním závazku z 27.11.2014 pro Invesa, s.r.o., která měla tuto pohledávku od SMART HYPO, s.r.o. nabýt. Z těchto důkazů soudem I. stupně provedených (ale pro jeho závěr o nedostatečném vymezení závazků nehodnocených), odvolací soud zjistil, že předmětný úvěr 200.000 Kč měl být poskytnut 25.5.2011 žalovanému a jeho otci jako spoludlužníkům, splácení úvěru bylo dohodnuto ve 72 splátkách po 6.444 Kč měsíčně, z nichž poslední (ta jediná ve výši 6.476 Kč) byla splatná 25.4.2017 a že žalovaný jako dlužník uznal takto založený závazek jeho nabyvateli Invesa, s.r.o. ve výši 231.505,37 Kč ke dni 27.11.2014. Poté odvolací soud doplnil dokazování dalšími důkazy k této skutečnosti a ze sdělení SMART HYPO, s.r.o. z 10.8.2021, které žalovaný jak jediný důkaz ke svým tvrzením o této položce navrhl a z výpisu z bankovního účtu této společnosti zjistil, že vyplacení čerpaného úvěru 200.000 Kč dle shora uvedené smlouvy bylo realizováno dne 27.5.2011 částkou 160.609 Kč převodem na účet „klientovi“, částkou 5.439 Kč převodem na účet SMART CAPITAL, a.s. ze smlouvy o úvěru ze 7.5.2010, částkou 18.508 Kč na účet SMART CAPITAL ze smlouvy o úvěru z 13.7.2010, jimiž byly vyplaceny závazky spoludlužníka M.P., tedy žalovaného, a dále částkou 15.444 Kč jako „splátkou ze zápočtu“. Z potvrzení ČSOB, a.s. z 12.2.2021 pak odvolací soud zjistil, že na tento úvěr byly poskytovány odchozí platby ve výši 1.444 Kč z účtu žalovaného v době od zániku SJM, tedy od 16.6.2015 po 6.444 Kč měsíčně, a to celkem 21x, přičemž poslední splátka byla zaplacená dne 24.11.2017.
18. Takto zjištěné skutečnosti tedy nekorespondují s tvrzením žalovaného ani s tvrzením žalobkyně u soudu I. stupně, že z tohoto úvěru byla účastníkům poskytnuta částka zhruba 100.000 Kč poštovní poukázkou nebo v hotovosti, neboť šlo o částku 160.000 Kč a byla zjevně poskytnuta na bankovní účet žalovaného. Především však z tohoto dokazování vyplývá, že úvěry u SMART CAPITAL, a.s., které byly z tohoto úvěru u SMART HYPO, a.s. dne 27.5.2017 vyplaceny, nebyly společné úvěry účastníků, ale úvěry žalovaného, o nichž žalovaný ani na výzvu soudu I. stupně ani na výzvu odvolacího soudu neuvedl, že by z nich byla pořízena některá z věcí, které jsou jako společné mezi účastníky vypořádávány. Jen v takovém případě a jen v takové části by mohly být platby žalovaného z jeho výlučných prostředků hodnoceny jako vnosy do společného majetku, který je vypořádáván. Nic takového zjištěno nebylo, proto ani finanční prostředky související s tímto závazkem nejsou zohlednitelné pro vypořádání SJM účastníků.
19. Z těchto všech shora uvedených důvodů je tedy důvodné zohlednit pro vypořádání SJM movité věci účastníků po 30 položkami tak, jak to učinil i soud I. stupně ve výročí I a II svého rozsudku, přičemž u žalobkyně jde o věci v celkové hodnotě 5.000 Kč a u žalovaného v celkové hodnotě 31.600 Kč, dále vnos společných prostředků do výlučného majetku žalovaného 40.000 Kč, neboť celková částka 80.000 Kč byla investována do domu v rovnodílném spoluvlastnictví žalovaného a jeho otce. Na tom nic nemění skutečnost, že po zániku SJM měl otec žalovaného svůj spoluvlastnický podíl darovat právě žalovanému, neboť za trvání SJM došlo jednoznačně k investicím do majetku v rozsahu jedné poloviny ve prospěch žalovaného a v rozsahu druhé poloviny ve prospěch jeho otce, ať už později bylo s tímto zhodnoceným majetkem naloženo jakkoli.
20. Žalobkyně je proto povinna zaplatit žalovanému polovinu hodnoty jí přikázaných movitých věcí, tedy 2.500 Kč, žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni polovinu hodnoty jemu přikázaných věcí, tedy 15.800 Kč, a polovinu vnosu 40.000 Kč do svého majetku, tedy 20.000 Kč. Proti povinnosti žalobkyně zaplatit žalovanému na vyrovnání podílů částku 2.500 Kč je povinnost žalovaného zaplatit žalobkyni na vyrovnání podílů částku 35.800 Kč, což po vzájemném zohlednění vede k povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni na celkové vypořádání SJM částku 33.300 Kč.

21. Proto odvolací soud změnil (§ 220 o.s.ř.) rozsudek soudu I. stupně tak, že přikázal do výlučného vlastnictví žalobkyně movité věci pod pěti položkami a do výlučného vlastnictví žalovaného věci pod dvaceti položkami tak, jak jsou uvedeny ve výrocích I a II napadeného rozsudku a na vyrovnání podílů zavázal žalovaného vyplatit žalobkyni částku 33.300 Kč, a to do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.
22. O náhradě nákladů státu řízení před soudu obou stupňů rozhodl soud I. stupně podle § 148 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř., přičemž stejně jako soud I. stupně zohlednil při rovnodílném vypořádání SJM účastníků výsledek řízení jako jejich srovnatelný úspěch, stejně jako to, že žalobkyně vázána trvalou péčí o svého zdravotně handicapovaného syna, je pro své poměry osvobozena od soudních poplatků, a proti ní právo na náhradu nákladů řízení státu nepřisluší. Za podané znalecké posudky bylo z rozpočtových prostředků státu vyplaceno znalečné celkem 17.458 Kč (4.958 Kč soudnímu znalci Ing. Rostislavu Mahdalovi a 12.500 Kč soudnímu znalci Ing. Vladimíru Tauchmanovi), z čehož jedna polovina činí 8.729 Kč, avšak žalovaný už zaplatil jako zálohu za toto znalecké dokazování 1.500 Kč. Proto odvolací soud zavázal žalovaného zaplatit na náhradě nákladů státu zbývající částku jemu příslušející poloviny 7.229 Kč a proti žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení státu nepřiznal.
23. Výrok o nákladech účastníků v řízení před soudu obou stupňů je pak odůvodněn § 142 odst. 2 o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř. Jak je uvedeno výše ve vztahu k rozhodnutí o nákladech státu, je nutno hodnotit úspěch účastníků v řízení skončeném rovnodílným vypořádání jejich SJM jako srovnatelný, čemuž odpovídá rozhodnutí, je žádnému z nich se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání se podává u soudu prvního stupně do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku.

Brno 7.10.2021

JUDr. Libor Daňhel, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Renata Kobzová